

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848236560/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

219 Aar have kunnet leve sammen i en snæver Union uden politiske Rivninger af nogen Betydning. Men hvis de elsker hinanden, da er det i hvert Tilfælde Kærlighed af en ganske særlig Art, der leder Tanken hen paa det, der af Psykoanalytikerne kaldes Ambivalens, d. v. s. noget i Retning af Tilbøjelighed til Ondskab mod den Tilbedte.

I Virkeligheden er det maaske ugørligt helt at karakterisere den Følelse, Skotter og Englændere nærer for hinanden; men saa meget tør dog siges, at den er det stik modsatte af Ligegyldighed. De formaar hverken at glemme eller at se bort fra hinanden. De er altid fulde af en festlig, om end behersket Ironi mod hinanden. Og samtidig arbejder de Haand i Haand med en Solidaritet, der er uden Sidestykke i Nationernes Historie. Noget tilsvarende findes kun inden for gamle og prøvede Ægteskaber. Det er den udylliske Idyl, sikkert den friskeste og holdbareste Form for Idyl, der overhovedet findes.

Hvem der har det egentlige Førerskab inden for det britiske Ægteskab, kan der af gode Grunde ikke være Tvivl om. Hvordan dette Førerskab udøves, er maaske en Ting, som er mindre kendt. Den gæve, men meget selvoptagne skotske Skribent *Bruce Lockhart* kommer i sine spændende Erindringer fra den russiske Revolution med en lille Indiskretion, der kaster et interessant Lys over dette intime Spørgsmaal. Han bekender følgende: Han var som ung Embedsmand ved Generalkonsulatet i Moskva paa Besøg i St. Petersburg og skulde for første Gang aflægge en Visit i den britiske Ambassade. „Jeg havde“, skriver han, „en ubehagelig Fornemmelse, omtrent som naar man skal til Tandlægen. Som Skotte prøver jeg undertiden at overdøve mit Mindreværdskompleks over for Englænderne ved at simulere Foragt for deres intellektuelle Afstumpethed. Naar jeg er sammen med Udlændinge (forcigners), er jeg en Løve af Selvtillid. Amerikanernes støjende Pralerier forøger kun min Følelse af egen Betydning. Blandt Russere befinder jeg mig som *grand seigneur*. Men den stilfærdige Arrogance, der ligger i en Englænders beskedne Væsen, reducerer mig altid til en kejtet Dompap.“